

“Un sol frare de vida realment intensa pot revolucionar Barcelona”

Dij, 8/05/2014 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) El convent i l'església dels frares caputxins de Pompeia estan de festa. Aquest dijous, Mare de Déu del Roser, viuran pregària de vespres i eucaristia solemnes, goigs i, com és tradició de la casa, repartiran roses per tancar la jornada. Són alguns dels [actes](#) amb què els caputxins de la Diagonal de Barcelona conviden a celebrar aquesta festivitat en comunitat.

La localització d'aquest santuari marca precisament el seu caràcter. En parla un dels frares caputxins de la comunitat de Pompeia, **Josep Manuel Vallejo**: “L'Església sempre està oberta perquè la gent pugui [entrar-hi a resar](#), sempre hi ha un frare de guàrdia per a oferir atenció personalitzada. La gent que s'apropa demanant consell i orientació espiritual aquí és força abundant”.

Però segons Josep Manuel, que l'espiritualitat sigui fecunda no és qüestió de nombre: “Un sol frare que realment sigui de vida intensa pot revolucionar Barcelona. Calen persones que seriosament facin l'experiència cristiana de Jesús, que visquin en fraternitat i ho comparteixin amb les persones que ho vulguin”. Aquesta és la pastoral dels caputxins de Pompeia, que Vallejo il·lustra amb la [invitació a l'alegria](#) que va fer el **papa Francesc**: “Per a oferir primer cal viure. Per evangelitzar primer s'ha d'estar evangelitzat, per alegrar primer cal estar alegre”.

“És el moment d'enfortir les arrels de la pròpia vocació”

Com a caputxins de Catalunya, Vallejo considera que ara mateix no han d'afrontar grans aventures perquè “els grans projectes no funcionen”. En canvi, veu més oportú apostar perquè cada frare aprofundeixi en l'experiència personal de Jesucrist: “Actualment és el moment d'enfortir les arrels de la pròpia vocació”. I amb què concreta el seu caràcter la fraternitat franciscana caputxina? “En mantenir la vida fraterna intensa, és a dir, menjar, viure, resar i dialogar junts, i

estar oberts a la gent que vulgui compartir la nostra vida”, hi afegeix el frare.

En aquest sentit ha criticat la manca d'autenticitat i ha assenyalat la superficialitat com el problema més gran del nostre moment social: "Ens quedem en les aparences, en els aparadors, en la crosta de les institucions. Si no es treballa la pròpia fascinació per Jesucrist, si no es torna a alimentar, tot el que fem serà buit."

Un lloc d'aplec per a la pregària

[Fundat el 1910](#), el santuari és un lloc d'aplec per a la pregària, per recuperar la litúrgia intensa dels diversos grups, i també té una forta acció social, que ja va ser reconeguda l'any 2010 amb la [Medalla d'Honor de Barcelona](#).

En concret, atenen persones immigrants, separacions matrimonials, persones que no poden pagar el lloguer o gent que està al carrer. També són entitat repartidora del Banc dels Aliments i uns trenta-cinc feligresos, a més dels voluntaris del magatzem que fan els lots, reparteixen lots alimentaris cada setmana.

Petits grups organitzats en xarxa

Pel que fa a la pastoral, tenen grups de reflexió i de pregària, coordinats amb xarxa amb d'altres grups caputxins, a més d'una petita catequesi, catequesi d'adults mensual i pregària a l'estil de Taizé. Segons explica Vallejo, "l'intent del santuari Pompeia és procurar una comunitat que [convidi a resar](#) i a fer l'experiència de Jesús amb un culte obert". I hi afegeix: "L'Església del futur jo no sé com serà, però petits grups relacionats en xarxa és un bon esquema. De fet, Ratzinger ja en parlava ara fa quaranta anys".

Fruit dels casos que tracten i acompanyen, Vallejo ha detectat un augment en el nombre de persones que tornen a l'Església: conversions de gent adulta o persones que havien abandonat ell cristianisme i volen acompanyament espiritual.

Actualment a Pompeia hi resideixen set germans i, de l'Orde de Franciscans Seglars, també hi ha una petita comunitat connectada amb la de l'Ajuda, la de Granollers i la d'Arenys de Mar.